

Arrest

nr. 114 093 van 21 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X
X
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X, X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X, X en X, op 12 juni 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 april 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat O. GRAVY verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat N. DE POORTERE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 oktober 2011 dienen verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 23 april 2012 wordt voormelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 – 4° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 18.04.2012 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Derhalve kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

2. Over de gegrondheid

2.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het algemeen beginsel van goed beheer en het algemeen beginsel waarbij de overheid verplicht is met kennis van alle elementen uitspraak te doen, evenals een schending van artikel 3 EVRM.

Verzoekende partijen betogen als volgt:

"Voor zover:

De Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken heeft een beslissing genomen, beschouwend dat de aanvraag om machtiging tot verblijf die door mijn verzoekers ingevoerd werd als niet-ontvankelijk verklaard moest worden met de reden dat de dokter die door de gemachtigde van het Ministerie, aangeduid op §1 lid 5, zou, in een advies, vastgesteld hebben dat de ziekte klaarblijkelijk niet overeenkomt met een ziekte aangehaald in §1 lid 5 en die aanleiding zou kunnen geven tot een machtiging tot verblijf in het Rijk, op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980;

Terwijl :

Volgens artikel 9ter van de wet van 15 december 1980:

"§1. De vreemdeling die in België verblijft en die over een identiteitsdocument beschikt en aan een ziekte lijdt in een staat dat zij zijn leven of zijn fysieke integriteit in gevaar brengt of een reëel risico van onmenselijke of vernederende behandeling zou riskeren, wanneer er in zijn land van herkomst, of in het land waarin hij verblijft geen adequate behandeling bestaat, kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in het Rijk indienen, bij de Minister of zijn afgevaardigde.

Dat om te bepalen of de vreemdeling die deze bepaling vraagt, aan de voorgeschreven criteria beantwoordt, verduidelijkt het tweede lid van dit § dat: "De vreemdeling moet alle nuttige inlichtingen betreffende zijn ziekte overmaken. De beoordeling van het voorgenoemde risico en van de mogelijkheid tot adequate behandeling in het land van herkomst of het land waarin hij verblijft, is uitgevoerd door een ambtenaar-geneesheer die een advies over het dossier geeft. Hij kan, indien hij het nodig beschouwt de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies vragen bij een deskundige".

Dat er daarna dient herinnerd te worden dat de verplichting tot formele motivatie die op de administratieve overheid neerkomt enkel de verplichting impliceert om de verzoekende partij in kennis te stellen van de redenen die de bestreden akte bepaald hebben, echter onder voorbehoud dat de motivatie aan de essentiële argumenten van verzoeker, zelfs impliciet maar zeker, antwoordt;

Dat de verplichting tot formele motivatie waaraan de administratieve overheid gehouden is de bestemming van de beslissing moet toelaten om de redenen te kennen waarop die gronden, zonder dat de overheid echter verplicht wordt om de motieven van die redenen te expliciteren;

Dat het bijgevolg voldoende is dat de beslissing de redenering van zijn schrijver duidelijk en ondubbelzinnig laat blijken om de bestemming van de beslissing toe te laten om de rechtvaardiging hiervan te begrijpen en indien nodig, die te kunnen betwisten in het kader van een beroep en het bevoegde rechtscollege, in casu uw Raad, toe te laten om zijn controle daaromtrent uit te oefenen;

Dat nadat er aan deze beginsels herinnerd werd, men ten eerste moet bemerken, dat ter staving van hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter, ingediend op 18 oktober 2011, mijn verzoekers een medisch getuigschrift gevoegd hebben, opgesteld op datum van 23 september 2011 door Dokter LYSY, assistent in de psychiatrie, die een anxio-depressieve decompensatie gediagnosticeerd heeft, als gevolg van een waarschijnlijke staat van post-traumatische stress

Dat deze dokter erbij voegde dat mijn verzoeker aan pesten, geweld en fysieke en psychologische bedreigingen in zijn land van herkomst leed.

Op de vraag te bepalen welke de gevolgen en de complicaties zouden kunnen zijn in geval van onderbreking van de behandeling, maakte Dokter LYSY duidelijk dat het nodig was in een veilig de Dienst Vreemdelingenzaken levensmilieu te blijven en sprak van zelfmoord risico in geval van terugkeer naar het land van herkomst;

Dat een terugkeer naar het land van herkomst alleen maar zijn gezondheidstoestand zou verergeren, veroorzaakt door wat hij in zijn land van herkomst had beleefd;

In overweging dat op datum van 10 februari 2012, mijn verzoeker een nieuw medisch getuigschrift gevoegd heeft, opgesteld door dezelfde dokter op 20 januari 2012, evenals op datum van 13 april 2012;

Dat bij lezing van de beslissing die door de tegenpartij genomen werd, de bijkomende medische stukken, die haar per post, met aangetekende zending op 10 februari 2012 en 13 april 2012 gestuurd werden, absoluut niet in aanmerking genomen heeft;

Dat inderdaad, de beslissing die door tegenpartij genomen werd, verwijst naar een advies gegeven door een Dokter BAERT, van wie geen kwalificatie door tegenpartij meegedeeld wordt, advies die schijnbaar op 18 april 2012 gegeven werd;

Dat het nochtans aan tegenpartij neerkomt het geheel van de elementen waarvan zij kennis gehad heeft in overweging te nemen, vooraleer een beslissing te nemen, en dit op basis van het beginsel van behoorlijk bestuur;

Dat het duidelijk is, dan in dit geval, tegenpartij zich aan haar plicht niet gehouden heeft;

Dat de dokter van de Dienst Vreemdelingenzaken, van wie geen bevoegdheid door tegenpartij aangeduid is, verklaart op basis van de aanvraag om machtiging tot verblijf die hem meegedeeld werd, dat het medisch getuigschrift dat hem getoond werd, het niet toelaat te besluiten dat de ziekte een rechtstreekse bedreiging vormt voor het leven van de aanvrager;

In overweging dat dit standpunt duidelijk strijdig is met het standpunt van Dokter LYSY, die spreekt van zelfmoordgedachten bij mijn verzoeker;

Dat het aangewezen is te laten bemerken dat het standpunt van de ambtenaar-geneesheer gegeven wordt zonder dat hij op geen enkel ogenblik verzoeker ontmoet heeft, om een precieze diagnose te stellen wat zijn pathologie betreft en ook wat de risico's in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst betreft;

Dat men zich niet tevreden kan stellen, in een dossier in verband met een medische pathologie van psychiatrisch type, en wanneer de patiënten zelfmoord gedachten schijnen te hebben, en dat een medisch getuigschrift, opgesteld door een dokter, dit risico op zelfmoord in geval van terugkeer naar het land van herkomst bevestigt, op stukken te beslissen zonder zelfs de mogelijkheid gehad te hebben een persoonlijk contact te hebben met de aanvrager van de machtiging tot verblijf voor medische redenen;

Dat in dit geval, het duidelijk is, gezien de ernst van de pathologie waaraan mijn aanvrager lijdt, dat een examen uitgevoerd moest worden en dat men de mening van een specialist moest vragen en niet van een ambtenaar-geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken van wie geen enkele bevoegdheid aan tegenpartij vermeld wordt

Dat het hier over een gebrek aan beroepsethiek gaat in het hoofd van deze dokter en van een tekortkoming aan het beginsel van behoorlijk bestuur, daar tegenpartij een beslissing genomen heeft zonder dat ze het geheel van de stukken die haar meegedeeld werden, stukken met medische bestemming, in overweging nam;

Dat deze manier te handelen helemaal onaanvaardbaar is en door U hoge jurisdictie zal moeten gestraft worden;

Dat uit deze elementen voortvloeit dat de beslissing die genomen werd, de bepalingen van de middelen schendt en dat dit toelaat te beschouwen dat er een risico van schending van artikel 3 van het Europees Verdrag van de rechten van de mens in dit geval niet uitgesloten is.

Dat dit artikel bepaalt dat niemand aan onmenselijke of vernederende behandelingen onderworpen mag worden;

Dat de aandoening aan welke mijn verzoeker voor het ogenblik lijdt, een pathologie is die een reëel risico voor zijn leven of zijn fysieke integriteit kan betekenen, indien deze niet op aangepaste manier behandeld wordt;

Dat tegenpartij het geheel van de medische stukken die haar, op tijd, overgemaakt werden, niet in overweging genomen heeft zodat er zal beslissen moet worden overeenkomstig dit dispositief;

Dat er dus schending is van de bepalingen die in de middelen vermeld worden, element dat de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die aan mijn verzoekers betekend werd, rechtvaardigt.”

In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

“Verzoekers voeren in hun enig middel de schending aan van:

- artikel 9ter van de Vreemdelingenwet;

- de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurs-handelingen;

- het zorgvuldigheidsbeginsel;

- artikel 3 EVRM.

Verzoekende partij meent dat voormelde rechtsregels zijn geschonden doordat nergens uit de bestreden beslissing zou blijken dat rekening werd gehouden met alle door verzoekende partij voorgelegde medische attesten. Verzoekende partij meent dat uit de motivering van de bestreden beslissing onmogelijk zou kunnen worden afgeleid op welke medische - getuigschriften de negatieve beslissing werd gestoeld. Bovendien levert verzoekende partij kritiek op het feit verzoeker niet aan een medisch onderzoek werd onderworpen.

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van art. 62 Vreemdelingenwet, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekende partij hun inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek leveren, maar dat zij tevens blijf geven kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978- 79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan hun aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoekers hun uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoekers hun beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door hen geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat dit aspect van verzoekers hun eerste middel onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op verzoekers hun concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat de verwerende partij gelden dat de gemachtigde geheel terecht heeft beslist dat verzoekers hun aanvraag onontvankelijk is.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° (...)

2° (...);

3° (...)

4° indien de in S 1, vijfde lid. vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in S1, eerste lid. die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk:

5° (onderlijning en vetschrift toegevoegd).

In casu heeft de gemachtigde de medische attesten van verzoekers overgemaakt aan de arts- adviseur, opdat deze conform artikel 9ter §3, 4° van de Vreemdelingenwet een advies kan geven nopens de door verzoekers ingeroepen ziekte.

De arts-adviseur heeft het standaard medisch getuigschrift dat verzoekende partij heeft voorgelegd bij zijn aanvraag geëvalueerd, doch vastgesteld dat de door verzoeker ingeroepen ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

In zoverre verzoekende partij voorhoudt dat uit de bestreden beslissing niet zou kunnen worden afgeleid welk medisch getuigschrift door de arts-adviseur werd beoordeeld, laat de verwerende partij gelden dat verzoekers beschouwingen niet kunnen worden aangenomen. Verzoekende partij zoekt spijkers op laag water, waar hij voorhoudt dat de gemachtigde manifest zou nalaten om de concrete feiten waarop hij zich baseert mee te delen.

De verwerende partij laat gelden dat de arts-adviseur in zijn medisch advies uitdrukkelijk heeft verwezen naar het standaard medisch getuigschrift dat door verzoekende partij werd voorgelegd bij zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging dd. 18.10.2011.

Waar verzoekers stellen dat voor de beoordeling van hun aanvraag ook rekening diende te worden gehouden met hun latere actualisaties, laat de verwerende partij gelden dat de ontvankelijkheid van een aanvraag wordt beoordeeld op het ogenblik van het indienen van die aanvraag. In het standaard medisch getuigschrift dat door verzoeker bij zijn aanvraag werd voorgelegd, wordt ook geen melding gemaakt van andere medische attesten, zodat aan de gemachtigde niet kan worden verweten geen rekening te hebben gehouden bij zijn beoordeling met attesten waarnaar niet wordt verwezen in het standaard medisch getuigschrift.

Verzoekers beschouwingen kunnen geenszins worden aangenomen.

Het loutere gegeven dat verzoekende partij bij de aanvraag om machtiging tot verblijf een medisch attest heeft gevoegd, maakt vanzelfsprekend niet dat de aanvraag zomaar ontvankelijk en gegrond zou moeten worden verklaard. Zulks zou net een negatie zijn van de vereiste dat door de arts-attaché een advies moet worden verstrekt, hetgeen in casu ook gebeurd is.

In het medisch advies dd. 04.05.2012 wordt door de arts-adviseur het volgende gesteld:

"Kennelijk laat dit dossier niet toe te concluderen dat de ziekte een directe bedreiging inhoudt voor het levert van betrokkene. Volgens de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens eist de graad van de ernst, gevergd door artikel 3 van het Verdrag, immers een aandoening die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het vergevorderde stadium van de ziekte.

De in het medisch attest beschreven aandoeningen houden geen directe bedreiging in voor het leven van betrokkene. De gezondheidstoestand is niet kritiek.

Ik stel bijgevolg vast dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van voornoemd Artikel

Gezien voormeld advies heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie verzoekers hun aanvraag geheel terecht en overeenkomstig artikel 9ter §3, 4° van de wet, onontvankelijk verklaard.

Verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

De verwerende partij laat gelden dat de arts-adviseur na grondig en zorgvuldig onderzoek van de elementen die verzoekers situatie daadwerkelijk kenmerken heeft geoordeeld dat de voorgehouden aandoening niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Na studie van het medische attest dat verzoekende partij heeft voorgelegd bij zijn aanvraag, heeft de arts-attaché na grondig onderzoek besloten dat de aangehaalde ziekte "kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van voornoemd Artikel".

Gelet op voormeld advies, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter §3, 4° van de Vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren.

Het loutere feit dat verzoekende partij van oordeel is dat de door hem aangebrachte gegevens redelijkerwijze zouden moeten volstaan om gemachtigd te worden tot voorlopig verblijf, volstaat uiteraard niet om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te besluiten.

« Verzoekende partij betwist het motief en betoogt dat de psychische aandoeningen wel degelijk een ernstige ziekte kunnen uitmaken. Zij verwijst opnieuw naar de medische attesten die zij heeft voorgelegd. De ambtenaar-geneesheer oordeelt op basis van zijn bevindingen dat de ziekte niet beantwoordt aan artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, met name "De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde. Verzoekende partij laat na het motief te weerleggen door opnieuw te verwijzen naar de door haar voorgelegde medische attesten. Het betoog dat beperkt is tot de stelling dat zij het niet eens is volstaat niet om de motivering in de beslissing te weerlessen. » (R.v.V. nr. 76 474 van 5 maart 2012)

Ook de kritiek als zou het kind van verzoekers moeten onderworpen worden aan een medisch onderzoek, is manifest ongegrond.

De verwerende partij verwijst andermaal naar het deugdelijk advies van de arts-adviseur, waaruit duidelijk blijkt dat het door verzoekers aangehaalde klachtenpatroon zorgvuldig werd onderzocht, doch dat het kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Het berust bij de discretionaire bevoegdheid van de arts-adviseur om te beslissen verzoeker al dan niet nog aan een bijkomend medisch onderzoek te onderwerpen, doch in casu heeft deze dit kennelijk niet nodig geacht om tot een deugdelijke beslissing te komen.

Verzoekende partij beperkt zich desbetreffend ook tot loutere beweringen en toont op geen enkele wijze aan waarom een medisch onderzoek 'een ander licht werpt op de zaak'.

"De bestreden beslissing steunt zich voor deze conclusie op het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer, die zoals blijkt uit het administratief dossier zich heeft gesteund op het door verzoeker bijgebracht verslag van de specialist. Artikel 9ter, §1, tweede alinea voorziet dat er een advies wordt verschaft door een ambtenaar-geneesheer die zondig de vreemdeling kan onderzoeken en bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen. Het is aan de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder de vreemdeling zelf te onderzoeken indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder een eigen onderzoek een onderbouwd advies kan geven" (R.v.V. nr. 41 432 van 7 april 2010)

Verzoekers beschouwingen missen elke feitelijke en juridische grondslag.

In tegenstelling tot wat verzoeker poogt voor te houden, kan geen schending van artikel 3 EVRM worden weerhouden.

Zoals blijkt uit de parlementaire voorbereidende werkzaamheden van de wet dd. 15.09.2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dient aan de in artikel 9ter §1 Van de wet omschreven ziekte een inhoud te worden toegeschreven die conform is aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens nopens artikel 3 EVRM:

"In artikel 9ter, nieuw, van de wet, wordt omwille van de rechtszekerheid een bijzondere procedure gecreëerd voor vreemdelingen die lijden aan een ziekte, waarvoor een adequate behandeling ontbreekt in het land van herkomst of verblijf, waarbij het terugsturen van de vreemdeling een reëel risico inhoudt op zijn leven of fysieke integriteit of die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling in zijn land van herkomst of verblijf Het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of verblijf gebeurt geval per geval, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en wordt geëvalueerd binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Alsook:

is het zo dat een vreemdeling die geen identiteitsdocument overmaakt en evenmin aantoonst dat hij in de onmogelijkheid vertoeft om het vereiste identiteitsdocument in België over te maken, niet verwijderd zal

worden indien zijn medische situatie dermate ernstig is dat een verwijdering een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM. "

Of nog:

"Het is echter evident dat een ernstig zieke vreemdeling die uitgesloten is van het voordeel van artikel 9ter om een van die redenen, niet zal worden verwijderd indien hij dermate ernstig ziek is dat zijn verwijdering een schending zou zijn van artikel 3 EVRM."

{Pari St. Kamer, DOC. 51, 2478/001, resp. pgs. 34-35, pg. 35 en pg. 36)

Gezien de verknochtheid van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 en de rechtspraak van het EHRM, is verzoeker dan ook niet ernstig waar hij opmerkt dat door de arts-adviseur geen enkel voorbeeld wordt gegeven van een arrest van het EHRM dat dergelijke interpretatie hanteert. Volledigheidshalve merkt de verwerende partij opdat het EHRM in de zaak *D. vs. The United Kingdom* (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96) motiveerde dat er slechts sprake is van een schending van art. 3 EVRM in zeer uitzonderlijke omstandigheden:

"only in a very exceptional case, where the humanitarian grounds against the removal are compelling. In the *D. case* the very exceptional circumstances were that the applicant was critically ill and appeared to be close to death, could not be guaranteed any nursing or medical care in his country of origin and had no family there willing or able to care for him or provide him with even a basic level of food, shelter or social support "

Vrije vertaling:

"slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn. In de zaak *D.* bestonden deze uitzonderlijke omstandigheden uit het feit dat de verzoekende partij kritiek ziek was, in de mate dat zijn levensende nabij was, terwijl in zijn land van herkomst geen enkele vorm van verpleging of medische zorg kon worden verzekerd en hij aldaar niet over familieleden beschikte die zorg konden bieden of die hem uit de nood konden helpen door het aanbieden van enig voedsel, onderdak of sociale ondersteuning. "

In de zaak *N. vs. het Verenigd Koninkrijk* van 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855, hanteert het Hof een aantal principes met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. In dit principearrest geeft het Hof een overzicht van zijn jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest *D. vs. The United Kingdom* waarbij het vervolgens duidelijk de principes vaststelt die het aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen.

Ten overvloede verwijst verwerende partij naar het overzicht van rechtspraak door het Europees hof gegeven in voormeld arrest (onder "2. La jurisprudence de la Cour relative à l'article 3 et à l'expulsion de personnes gravement malades », vanaf §32), waaruit blijkt dat er sprake moet zijn van een zeer ernstige en levensbedreigende ziekte. hetgeen op verschillende manieren wordt omschreven. Zo verwijst verwerende partij naar het volgende:

in het arrest *D. c. Royaume-Uni* is sprake van "z7 était en fait proche de la mort", en van "le requérant est parvenu à un stade critique de sa maladie fatale", in het arrest *'Karara c. Finlande'* stelde de commissie dat "la maladie du requérant n'avait pas encore atteint un stade à ce point avancé que son expulsion constituerait un traitement interdit par l'article 3" ;

in het arrest *'Bensaid c. Royaume-Uni'* wordt geoordeeld dat "La Cour admet que l'état de santé du requérant est grave. Compte tenu toutefois du seuil élevé fixé par l'article 3, notamment lorsque l'affaire n'engage pas la responsabilité directe de l'Etat contractant à raison du tort causé, la Cour n'estime pas qu'il existe un risque suffisamment réel pour que le renvoi du requérant dans ces circonstances soit incompatible avec les normes de l'article 3. Ne sont pas présentes ici les circonstances exceptionnelles de l'affaire *D. c. Royaume-Uni* (précitée) où le requérant se trouvait en phase terminale d'une maladie incurable, le sida, et ne pouvait espérer bénéficier de soins médicaux ou d'un soutien familial s'il était expulsé à Saint-Kitts;

in het arrest *'Arcila Henao c. Pays-Bas'* sprake is van "la maladie du requérant n'avait pas atteint un stade avancé ou terminal et que l'intéressé pourrait obtenir des soins médicaux et un soutien familial dans son pays d'origine. Elle considéra donc que la situation du requérant n'était pas exceptionnelle au point que son expulsion constituerait un traitement interdit par la Convention" ;

in het arrest *'Ndangoya c. Suède'* wordt gesteld dat "la maladie n'avait pas atteint un stade avancé ou terminal, que l'on trouvait le traitement adéquat en Tanzanie, quoiqu'à un prix extrêmement élevé et en quantité limitée dans la zone rurale dont le requérant était originaire, et que l'intéressé avait conservé certains liens avec des membres de sa famille qui pourraient peut-être lui venir en aide" ;

- in het arrest *'Amegnigan c. Pays-Bas'* oordeelde het hof dat "le sida n'était pas totalement déclaré chez le requérant et que celui-ci n'était pas atteint d'infections opportunistes. Tout en admettant que le requérant connaîtrait une rechute en cas d'arrêt du traitement, comme l'avait déclaré le spécialiste qui le suivait, la Cour releva que la thérapie appropriée était en principe disponible au Togo, quoiqu'à un coût pouvant être extrêmement élevé

De strenge principes die het Hof sinds voornoemd arrest D. vs. The United Kingdom in medische zaken hanteert, werden bijgevolg in 2008 bevestigd door de Grote Kamer van het EHRM. Het Hof benadrukte dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM in het zeer uitzonderlijk geval ('a very exceptional case'), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM 27 mei 2008, grote Kamer, N. vs Verenigd Koninkrijk, § 42).

Het Hof heeft bijgevolg een zeer bewuste keuze gemaakt om in Grote Kamer de hoge drempel zoals gehanteerd sinds voornoemd arrest D. vs. The United Kingdom te behouden. Illustratief hiervoor is dat sinds D. vs. The United Kingdom geen enkele schending van artikel 3 van het EVRM meer werd aanvaard door het Hof inzake de uitzetting van ernstig zieken (zie ook § 34 van het arrest N vs. het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008).

In het recente arrest YOH-EKALE MWANJE c. BELGIË van 20.12.2011 heeft het Europees Hof deze principes trouwens andermaal bevestigd (zie de overwegingen onder §§ 82- 85).

Gelet op het hierboven beschreven belang dat onze wetgever heeft willen toekennen aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bij de vraag of een verblijfsrecht om ernstige medische redenen moet worden toegekend, is deze hoge drempel dan ook bepalend bij de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. wat ook herhaald bevestigd werd door de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (zie onder meer arresten R.v.V. 74.125 (27.01.2012), 73.999 (27.01.2012), 73.890 (24.01.2012), 73.906 (25.01.2012)).

De verwerende partij besluit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers hun concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel inclusief.

Verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Het enig middel kan niet worden aangenomen."

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen.

Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en motiveert zij dat de aanvraag onontvankelijk is omdat uit het medisch advies van de arts-adviseur van 18 april 2012 blijkt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partijen inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de bestreden beslissing, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.3. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt in het licht van de aangevoerde schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onderzocht.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2 (...)

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoonst op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4 (...)

§ 5 (...)

§ 6 (...)

§ 7 (...).”

In casu verwijst de bestreden beslissing naar het medisch advies van de arts-adviseur van 18 april 2012 en stelt zij het volgende vast:

“Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 18.04.2012 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Derhalve kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

Uit het medisch advies van de arts-adviseur van 18 april 2012 blijkt het volgende:

“Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 18.10.2011.

Kennelijk laat dit dossier niet toe te concluderen dat de ziekte een directe bedreiging inhoudt voor het leven van betrokkene. Volgens de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens eist de graad van de ernst, gevergd door artikel 3 van het Verdrag, immers een aandoening die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het vergevorderde stadium van de ziekte.

De in het medisch attest beschreven aandoeningen houden geen directe bedreiging in voor het leven van betrokkene. De gezondheidstoestand is niet kritiek.

Ik stel bijgevolg vast dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van voornoemd Artikel.”

2.4. Verzoekende partijen betogen in essentie dat zij ter staving van hun aanvraag een medisch getuigschrift hebben neergelegd van dokter Lysy van 23 september 2011 die een anxio-depressieve decompensatie heeft gediagnosticeerd. Deze dokter sprak over een zelfmoordrisico in geval van terugkeer naar het land van herkomst. Verzoekende partijen stellen dat zij nieuwe medische getuigschriften van deze dokter, opgesteld op 20 januari 2012 en 16 maart 2012, overgemaakt hebben aan de verwerende partij op 10 februari 2012 en 13 april 2012, doch dat deze stukken niet mee in overweging werden genomen. Voorts betogen zij dat het medisch advies van de arts-adviseur duidelijk strijdig is met het standpunt van hun arts, en dat het in dergelijk dossier aangewezen was een persoonlijk onderzoek te doen. Het standpunt van deze arts-adviseur wordt gegeven zonder dat deze op enig ogenblik eerste verzoekende partij ontmoet heeft teneinde een precieze diagnose te stellen. Verzoekende partijen menen dat gelet op het voorgelegde medisch attest er niet kon worden beslist zonder zelfs de mogelijkheid te hebben gehad een persoonlijk contact te hebben. Zij menen dat een persoonlijk onderzoek had moeten worden uitgevoerd en dat de mening van een specialist had moeten worden gevraagd en niet van een ambtenaar-geneesheer van wie geen enkele bevoegdheid vermeldt wordt. In essentie menen zij dat, zonder dat het geheel van de stukken in overweging werd genomen, de verwerende partij tekort schiet en dat er een schending is van artikel 3 EVRM. Zij betogen dat duidelijk blijkt dat eerste verzoekende partij wel degelijk lijdt aan een aandoening die een reëel risico voor haar leven of fysieke integriteit inhoudt indien deze niet op gepaste wijze wordt behandeld.

2.5. Waar verzoekende partijen menen dat geen rekening werd gehouden met alle door hen overgemaakte medische stukken, blijkt evenwel uit lezing van het administratief dossier dat verzoekende partijen verschillende medische regularisatieaanvragen hebben ingediend, alle geënt op dezelfde medische problematiek van eerste verzoekende partij. De medische getuigschriften van 20 januari 2012 en 16 maart 2012 werden beoordeeld door de arts-adviseur in functie van hun aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet die verzoekende partijen hadden ingediend op 19 juli 2011. In het begeleidend schrijven gevoegd aan deze medische attesten – schrijven van 10 februari 2012 en 13 april 2012 – hebben verzoekende partijen geenszins gespecificeerd bij welke aanvraag deze attesten specifiek behoorden, zodat zij thans niet kunnen voorhouden dat deze medische attesten bij de thans voorliggende aanvraag hoorden en dienvolgens in het kader van deze aanvraag dienden te worden beoordeeld. Het kan de verwerende partij aldus niet ten kwade worden geduid dat deze bijkomende attesten van 10 februari 2012 en 13 april 2012 in het kader van hun andere aanvraag werden beoordeeld en niet meer meegenomen werden in de beoordeling van de thans voorliggende aanvraag. Verzoekende partijen kunnen aldus niet gevolgd worden in hun betoog dat geen rekening werd gehouden met alle medische stukken nu uit de bewoordingen van het medisch advies duidelijk blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met het enige medisch stuk voorgelegd ter staving van de thans voorliggende aanvraag, meer bepaald het standaard medisch getuigschrift van 23 september 2011, gevoegd aan de de thans voorliggende aanvraag van 18 oktober 2011.

2.6. Verzoekende partijen hun ander punt van kritiek op de bestreden beslissing betreft voorts het gegeven dat het medisch advies van de arts-adviseur volledig strijdig is met het attest van de behandelend geneesheer waar er sprake is van een zelfmoordrisico. Zij menen dat eerste verzoekende partij niet persoonlijk werd onderzocht en dat dit wel had gemoeten en voorts dat het advies niet komt van een specialist. De Raad wijst er evenwel op dat de ambtenaar-geneesheer “*zonodig de vreemdeling (kan) onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen (...).*”

Verzoekende partijen betogen voorts dat de aandoening van de eerste verzoekende partij een pathologie betreft die een reëel risico voor haar leven of fysieke integriteit kan betekenen indien deze niet op gepaste wijze wordt behandeld.

2.7. De Raad stelt vast dat uit het standaard medisch getuigschrift van 23 september 2011 blijkt dat eerste verzoekende partij lijdt aan anxiodepressieve decompensatie, dat zij medicamenteus behandeld wordt en dat een stopzetting van de behandeling aanleiding kan geven tot verergering van de symptomen alsook zelfmoordrisico. Uit het medisch advies van de arts-adviseur blijkt niet dat deze aandoening betwist wordt noch dat het gaat om een banale aandoening.

Dienaangaande merkt de Raad op dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, gelet op de redactie van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, van toepassing is op twee gevallen, namelijk wanneer er sprake is van een ziekte of aandoening die:

- ofwel een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit;
- ofwel een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf.

De bewoordingen van deze wettelijke bepaling, waarin de twee mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, zijn duidelijk en vergen geen nadere interpretatie. Los van de vaststelling dat uit het betrokken advies van 18 april 2012 nergens blijkt dat de ambtenaar-geneesheer van oordeel zou zijn dat de aandoeningen van eerste verzoekende partij geen reëel risico inhouden voor haar fysieke integriteit daar enkel wordt gemotiveerd dat deze aandoeningen geen acuut levensgevaar of een directe bedreiging op het leven vormen, dient te worden opgemerkt dat uit de bewoordingen van artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet duidelijk twee onderscheiden toepassingsgevallen blijken. Deze twee toepassingsgevallen zijn onderling niet afhankelijk van elkaar. Alleszins kan uit het niet voldaan zijn aan het eerste toepassingsgeval niet ipso facto worden afgeleid dat een onderzoek naar het tweede toepassingsgeval overbodig zou zijn.

Uit artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet en uit hetgeen voorafgaat, volgt dan ook dat het advies van de ambtenaar-geneesheer de redengeving moet bevatten die hem ertoe heeft gebracht te besluiten dat de voorgelegde medische elementen buiten elk van de beide toepassingsgevallen van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet vallen.

In casu blijkt uit bovenstaande motivering van het advies van 18 april 2012, dat integraal deel uitmaakt van de motieven van de bestreden beslissing, dat de ambtenaar-geneesheer enkel een aandoening die van direct levensbedreigende aard is, beschouwt als een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit. De ambtenaar-geneesheer stelt dat de aandoening van eerste verzoekende partij niet wordt beschouwd als direct levensbedreigende aandoening. Hieruit leidt hij op directe wijze af dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet. De vraag die zich te dezen stelt, is of de ambtenaar-geneesheer op afdoende wijze tot zijn conclusie is gekomen en dit in het licht van de twee afzonderlijke toepassingsgevallen die in artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet vervat liggen.

2.8. De Raad volgt de verwerende partij waar zij in de nota met opmerkingen uiteenzet dat uit de bewoording van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet volgt dat dit artikel is gebaseerd op concepten zoals deze worden gehanteerd door het EHRM. De bewoordingen "reëel risico" en "een onmenselijke of vernederende behandeling" van artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet sluiten zeer nauw aan bij de bewoordingen van artikel 3 van het EVRM. Ook uit de parlementaire voorbereidingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt dat de wetgever de toekenning van een verblijfsmachtiging om medische redenen minstens ten dele heeft willen verbinden aan het EVRM. Het standpunt van de verweerder dat het begrippenkader en de rechtspraak van het EHRM inzake de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen als (exclusieve) maatstaf dienen te worden gehanteerd bij de evaluatie van verblijfsaanvragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, gaat echter niet op. De verwijzing naar individuele arresten van het EHRM in verband met de interpretatie van artikel 3 van het EVRM, is immers niet relevant voor wat betreft beslissingen over een aanvraag om machtiging tot verblijf, die van een verwijderingsmaatregel zijn te onderscheiden (RvS 19 juni 2013, nr. 223.961). Bovendien wijst de Raad er op dat artikel 3 van het EVRM, als hogere rechtsnorm, weliswaar bepalend is voor de minimale bescherming die door de lidstaten moet worden geboden, doch verweerder kan niet aan een duidelijke wetsbepaling, in casu artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, een beperktere interpretatie geven die exclusief is gestoeld op een hogere rechtsnorm (cf. RvS 19 juni 2013, nr. 223.961). Uit artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet kan alleszins niet worden afgeleid dat de

aanvrager, om toegelaten te worden tot verblijf op grond van zijn medische aandoening, in elk geval moet lijden aan een ziekte die direct levensbedreigend of in een vergevorderd stadium is dan wel dat hij steeds in een kritieke gezondheidstoestand moet verkeren in de zin van de rechtspraak van artikel 3 van het EVRM. Het blijkt niet dat artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet verweerder de mogelijkheid zou ontzeggen om ook in gevallen die niet voldoen aan de hoge drempel van de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM inzake de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen, een verblijfsmachtiging toe te kennen.

Verweerder kon te dezen dan ook niet dienstig motiveren dat het bestaan van een zeer ernstige en levensbedreigende ziekte bepalend is bij de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Verweerder is immers tevens en in de eerste plaats gebonden door artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, dat zoals reeds werd besproken duidelijk twee verschillende situaties voorziet waarin een vreemdeling die zijn identiteit aantoonde een aanvraag kan indienen om machtiging tot verblijf.

2.9. De Raad stelt vast dat in casu in strijd met artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet werd nagegaan of eerste verzoekende partij al dan niet lijdt aan een ziekte of aandoening die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van gewoonlijk verblijf. Waar de bestreden beslissing steunt op het advies van de ambtenaar-geneesheer, waarvan de motivering beperkt is tot de eerste situatie voorzien door artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet, en waarin desondanks in het algemeen wordt gesteld dat niet is voldaan aan de voorwaarden van artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat zoals hierboven uiteengezet duidelijk ruimer is, is zij niet pertinent en draagkrachtig gemotiveerd. Uit niets blijkt immers dat in het kader van de thans voorliggende verblijfsaanvraag onderzoek werd verricht naar *"het reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst"*.

2.10. Door enkel te onderzoeken of de aandoening levensbedreigend is, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte zoals vereist door artikel 3 van het EVRM en zoals geïnterpreteerd door het EHRM, zonder verder onderzoek te voeren naar de mogelijkheden van behandeling of opvang in het land van herkomst of zonder aan te geven dat het slechts een banale ziekte betreft, heeft verweerder tevens de draagwijdte van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet miskend.

2.11. De bestreden beslissing is derhalve genomen met miskennen van de motiveringsplicht en artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

2.12. Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

2.13. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 april 2012, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER